

Палю себе на тихому вогні
Буденщини, якій немає краю,
І в метушні людській не помічаю,
Як проминають і роки, і дні.

Уже і чуб у першій сивині,
Уже й батьки — за пругом виднокраю,
Уже і я за все відповідаю,
Що діється у рідній стороні.

Люблю свої обов'язки трудні,
Себе за плечі інших не ховаю,
Свій хліб у світі чесно заробляю
І можу поклястись при знаменні,

Що мав би за найвищу нагороду
Потрібним бути рідному народу.
